

Beskæftigelsesmulighederne, saa der er et solidt Grundlag for en Formodning om, at Mænd i Aldersklasserne fra 60 til 65 Aar i Almindelighed vil være i Stand til at klare sig ved Indtægt af Arbejde. Mindretallet skønner, at denne Betingelse for Tiden ikke er til Stede og gaar derfor imod Forslaget om nu at indlede en Forhøjelse af mandlige Aldersrentemodtageres Tilgangsalder fra 60 til 65 Aar.

Derimod har Mindretallet med Tilfredshed bemærket, at Arbejds- og Socialministeren og Udvalgets Flertal ikke foreslaar en tilsvarende Ændring for Kvindernes Vedkommende. Men Mindretallet synes, at der er Begrundelse for at indføje i Folkeforsikringsloven en Bestemmelse om, at ogsaa enlige Kvinder i Alderen mellem 55 og 60 Aar undtagelsesvis kan oppebære Aldersrente, naar svigtende Helbred eller andre ganske særlige Omstændigheder taler derfor. Et Ændringsforslag i Overensstemmelse med dette Synspunkt er af Mindretallet stillet til Lovens § 1.

Grundbeløbene.

I Øjeblikket er Aldersrentens Grundbeløb i de tre Kommunegrupper fastsat i Forholdet 100—83—65. I Bemærkningerne til Arbejds- og Socialministerens Forslag siges, at

„dette Forhold stillede muligvis Rente-nyderne i Landdistrikterne noget for ugunstigt allerede i 1939“.

Endvidere hævder Ministeren at „Forholdet er blevet yderligere skærpet under den Udjævning af Priserne paa de almindelige Forbrugsvarer, som under Krigen bl. a. er bevirket af Maksimalprissystemet, og som sandsynligvis vil have Tilbøjelighed til at holde sig ogsaa i Fremtiden“. Men samtidig fremhæver Arbejds- og Socialministeriet, at „de foreliggende Oplysninger vedrørende Relationerne mellem Leveomkostningerne i de forskellige Kommunegrupper er ikke udtømmende“. Ministeren har paa dette Grundlag foreslaaet, at Grundbeløbene i de tre Kommunegrupper fastsættes i Forholdet 100—85—72.

I et Svar paa en Forespørgsel fra Udvalget til Arbejds- og Socialministeriet er det imidlertid meddelt, at Leveomkostningerne for Rentemodtagerfamilier i København, Købstæderne og de bymæssige Bebyggelser paa Landet nu forholder sig omtrent som 100—88—80. Beregningen er foretaget af Det statistiske Departement, og i en Skrivelse af 22. Marts d. A. har det erklæret:

„Da Departementet ikke er i Besiddelse af Prisoplysninger fra de rene Landkommuner, har man undladt at foretage Udgiftsberegning for de to Budgetter for denne Gruppe. Man er af den Formening, at en saadan Beregning i for høj Grad vil blive rent skønsmæssig“.

Med andre Ord: Arbejds- og Socialministeren har fremsat Forslag om Revision af Folkeforsikringsloven uden at have Klarhed over Leveomkostningerne i de rene Landkommuner, og uden at han har været i Stand til under Udvalgets Arbejde at give Meddelelse om, hvor store disse Leveomkostninger er. Rigsdagen er derfor i den Situation, at den maa fastsætte Grundbeløb for de rene Landdistrikter uden at have et statistisk Grundlag. Mindretallet har under disse Omstændigheder — ligesom Flertallet — for Landkommunernes Vedkommende været henvist til en skønsmæssig Fremgangsmaade. Det skønner, at Ministeren har benyttet et for lavt Beregningstal for Landkommuner og derved givet Rentemodtagerne i disse Kommuner mindre, end de burde have i Forhold til Satsene for Hovedstadsomraadet (Kommunegruppe 1) og Købstæderne samt Landkommuner med bymæssig Bebyggelse paa over 1 500 Indbyggere (Kommunegruppe 2). Mindretallet har derfor benyttet et højere Beregningstal for Landkommunerne, nemlig 74.

For Købstæderne er, som nævnt, det rigtige Aftrapningstal 88, men Arbejds- og Socialministeren har i sit Forslag fastsat det til 85, og denne Uretfærdighed over for Byernes Rentemodtagere er tiltraadt af Udvalgets Flertal. Da Købstæderne og Landkommuner med bymæssige Bebyggelser paa